

# KULIKOV-PERSSON-PINKHAM THEOREM VIA SMOOTHING OF DLT MODELS

JOSÉ GALINDO JIMÉNEZ

**ABSTRACT.** We give an alternative proof of the Kulikov-Persson-Pinkham Theorem for a projective degeneration of  $K$ -trivial smooth surfaces. After running the Minimal Model Program, the obtained minimal dlt model has mild singularities which we resolve via Brieskorn's simultaneous resolutions and toric resolutions.

## 1. INTRODUCTION

In the late 1970s, Kulikov obtained a breakthrough in the study of degenerations and singularity theory. Given a semistable degeneration of  $K3$  surfaces, he was able to construct a birational semistable minimal model. The result, as later generalized by Persson and Pinkham, is

**Theorem 1.1** (Kulikov [Kul77, Theorem I], Persson-Pinkham [PP81]). *Let  $f : \mathcal{Y} \rightarrow \mathbb{D}$  be a semistable<sup>1</sup> morphism to a complex disk such that*

- (1)  $\mathcal{Y}_t$  is a smooth  $K$ -trivial surface for  $t \in \mathbb{D}, t \neq 0$  and
- (2) all irreducible components of the special fiber  $\mathcal{Y}_0 = f^{-1}(0)$  are algebraic.

*Then there is a birationally equivalent semistable degeneration  $f' : \mathcal{X} \rightarrow \mathbb{D}$  such that  $K_{\mathcal{X}} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .*

More generally in the literature, a semistable degeneration  $f : \mathcal{X} \rightarrow C$  with general fibers  $\mathcal{X}_t$ , such that  $K_{\mathcal{X}_t} \sim_{\mathbb{Q}} \mathcal{O}_{\mathcal{X}_t}$ , is called a *Kulikov model* if  $K_{\mathcal{X}} \sim_{\mathbb{Q},f} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ . An essential feature of Kulikov models is that they are classified into three separate cases with a very explicit description. The classification is based upon the dimension of the dual complex of the central fiber or, equivalently, the action of the monodromy acting on  $H^2(\mathcal{X}_t)$  (cf. [Kul77, Theorem II] and [Per77, Proposition 3.3.1]). Making use of this, they were studied extensively in the previous century (cf. [Per77] or [FM83] among others). Moreover, their study influenced later developments in birational geometry, in particular the birth of the Minimal Model Program (MMP).

---

The author has received funding from Basque Government through the BERC 2022-2025 program and BCAM Severo Ochoa 2023-2027 accreditation funded by MICIU/AEI/10.13039/501100011033.

<sup>1</sup>It is well known that by Mumford's Semistable Reduction Theorem (cf. [KKMSD73, Ch. 4]) any flat proper degeneration of complex analytic spaces or schemes over characteristic zero fields can be arranged into a semistable model after finite surjective base change and birational modifications. Moreover, it may be constructed to be projective if the original one was projective.

The original proof for  $K3$  surfaces by Kulikov was relatively obscure and difficult to follow<sup>2</sup>. Following his ideas, Persson and Pinkham generalized the result with a clearer proof. Nevertheless, it is still quite technical and difficult to follow. Their strategy relies on combinatorial arguments and complicated subtle complex-analytic (often non-algebraic) constructions such as *generic contractions* and *quasi-degenerations*. To avoid this we turn to Theorem 1.1 from the viewpoint of the MMP.

Fujino proved that for degenerations of  $K$ -trivial varieties of arbitrary dimension, the MMP runs (cf. [Fuj11, Theorem 1.1]). This result can be used to obtain from a semistable model a *minimal dlt model*<sup>3</sup>, essentially the weaker MMP notion of a semistable minimal model. Such a model has been further studied and has very interesting applications, for example in recent developments for the SYZ conjecture (cf. [KX15] and [NXY19] among others).

In particular, Kollár, Laza, Saccà and Voisin showed that a minimal dlt degeneration of hyper-Kähler manifolds serves as an  $n$ -dimensional analogue to a Kulikov model. They share many properties, most interestingly regarding the action of the monodromy and topology of the associated dual complexes (cf. [KLSV18, Theorem 0.11]).

This posed the question: Can one obtain honest Kulikov models from these dlt models? The degenerating curve case is trivial (see Remark 3.9). So we move to fiber dimension 2, it is not well-known, but this was studied by Iskovkikh and Shokurov (cf. [IS05, §7]). They showed that one may run the MMP for a semistable 3-fold with fibers with non-negative Kodaira dimension and stay in the class of the so-called *semistable singularities*.

**Remark 1.2.** Semistable singularities are a special case of 3-fold singularities. They have good properties and admit a very explicit description (cf. [Sho93, §1]). Nonetheless, they do not appear in the common surveys on MMP (cf. [Kol13], [KM98] or [BCHM10]). As a consequence, they remain unbeknownst to many.

This explicit description allows them to conclude that the minimal model is smooth with at most Du Val singularities in the interior of components. Furthermore, it can be made semistable by taking locally the analytic  $\mathbb{Q}$ -factorialization.

This article tackles the same problem as Iskovkikh and Shokurov, but from another perspective. We studied the minimal model using the standard description and properties of dlt singularities. These are defined in a more general setting and have been studied extensively; their use is widespread across the applications of the MMP. From this analysis, we obtain a slightly less detailed description (compare the above with Proposition 3.4) which nevertheless allows us to recover Theorem 1.1 as:

**Theorem 1.3.** *Let  $f : \mathcal{Y} \rightarrow C$  be a projective flat dlt surjective morphism from a complex analytic space to  $C$  a smooth curve. Assume that*

- (1)  $\mathcal{Y}$  is (globally)  $\mathbb{Q}$ -factorial and
- (2) the general fibers of  $f$ ,  $\mathcal{Y}_t$  over closed points  $t \in C$ , are smooth surfaces with  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$  outside of a finite set  $C^0$ .

<sup>2</sup>At the time of publishing, some were left wondering whether it was valid (see the review of his article in Mathematical Reviews 58, # 2208).

<sup>3</sup>Model in the sense of the MMP, i.e., birationally equivalent variety with nef canonical divisor in the same class of singularities.

Then there exists a finite surjective base change  $\pi : C' \rightarrow C$  and a birational map  $p$  fitting a commutative diagram

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{X} & \xrightarrow{\quad p \quad} & \mathcal{Y} \times_C C' \\ & \searrow f' \quad \swarrow \pi_2 & \\ & C' & \end{array}$$

such that  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C'$  is a Kulikov model and  $p$  is an isomorphism over  $\pi^{-1}(C \setminus C^0)$ . Here  $\pi_2$  denotes the natural projection to  $C'$ .

**Remark 1.4.** Note that in particular it holds for  $f$  projective and semistable. Also note that the hypotheses imply that the model has semistable singularities (compare with [IS05, Definition 7.2])

The proof of Theorem 1.3 is structured in 3 steps:

- Step 1** Start with a dlt/semistable model of degenerating  $K$ -trivial surfaces and as in [Fuj11, Theorem 1.1] obtain a relatively  $K$ -trivial dlt model via the MMP.
- Step 2** Prove that this minimal dlt model is snc away from the intersection loci of special fibers. More specifically, the total space has at most terminal singularities above isolated canonical surface singularities in the interior of irreducible components of special fibers. (cf. Proposition 3.4)
- Step 3** As canonical surface singularities are Du Val singularities, they can be resolved *crepantly*, after finite surjective base change, using Brieskorn's resolutions and using toric resolutions, via an argument from Friedman.

- Remark 1.5.**
- i. Projectiveness is used to run the MMP for complex analytic spaces, in this sense, the result is weaker than Theorem 1.1, see Remark 3.8 for more details.
  - ii. Step 2 was essentially proven in more generality by Nicaise, Xu and Yue in [NXY19, Theorem 4.5]. They showed that a (good) minimal dlt model  $(\mathcal{X}, D)$  of arbitrary dimension with  $K_{\mathcal{X}} + D$  Cartier is snc along the 1-dimensional lc strata. In our exposition, the geometry of 3-dimensional singularities allows for a more straightforward argument, see Remark 3.3.

**Acknowledgments.** The author is very grateful to Philip Engel and Evgeny Shinder for all their help and guidance. He is also thankful to Vyacheslav Shokurov for his very helpful comments. Furthermore, he thanks Mattias Jonsson and Hyunsuk Kim for pointing out minor mistakes in the first preprint.

## 2. NOTATION AND PRELIMINARY RESULTS

**2.1. Basic definitions of the Minimal Model Program.** We use the usual definitions and notation from [KM98] and [Kol13].

A *pair*  $(X, \Delta)$  consists of a normal complex analytic variety  $X$  and a  $\mathbb{Q}$ -(Weil) divisor  $\Delta$  on it. We consider pairs  $(X, \Delta)$  over a smooth variety  $S$  satisfying the conditions

- (1)  $X$  is normal proper variety that has a dualizing sheaf  $\omega_{X/S}$  and
- (2) let  $\Delta = \sum a_i D_i$  be the irreducible decomposition then no  $D_i$  has its support contained in  $\text{Sing}(X)$ .

For a birational morphism  $f : Y \rightarrow X$ , with exceptional divisors  $\{E_i\}_{i \in I}$  if  $K_X + \Delta$  is  $\mathbb{Q}$ -Cartier one can write

$$(1) \quad K_Y + f_*^{-1}\Delta \sim_{\mathbb{Q}} f^*(K_X + \Delta) + \sum_{E_i \text{ exceptional}} a(X, \Delta, E_i)E_i,$$

where  $a(X, E_i, \Delta)$  is called the *discrepancy* of  $E_i$ . Moreover, set  $a(Y, \Delta, D) = -\text{coeff}_D \Delta$  for non-exceptional divisors  $D \subset Y$ .

Let  $(X, \Delta)$  be a pair, for any birational morphism  $f : Y \rightarrow X$  and any irreducible divisor  $E \subset Y$  one says that

$$(X, \Delta) \text{ is } \begin{cases} \text{terminal} \\ \text{canonical} \\ \text{plt or log terminal} \\ \text{log canonical (lc)} \end{cases} \quad \text{if } a(X, \Delta, E) \begin{cases} > 0 \text{ for all } E \text{ exceptional,} \\ \geq 0 \text{ for all } E \text{ exceptional,} \\ > -1 \text{ for all } E \text{ exceptional,} \\ \geq -1 \text{ for all } E. \end{cases}$$

If  $\Delta = 0$ , then we will say that  $X$  is terminal (resp. canonical, etc.) if  $(X, 0)$  is terminal (resp. canonical, etc.). Locally, a point  $(p \in X, \Delta)$  is terminal (resp. canonical, etc.) if there is an open neighborhood  $p \in U$  with  $(U, \Delta|_U)$  terminal (resp. canonical, etc.).

- i. Let  $(X, \Delta)$  be an lc pair, then an irreducible subvariety  $Z \subset X$  is a *log canonical center* or *lc center* if there is a birational morphism  $f : Y \rightarrow X$  and a divisor  $E \subset Y$  such that  $a(X, \Delta, E) = -1$  and  $\overline{f(E)}^X = Z$ . Here  $\overline{(\cdot)}^X$  denotes the scheme-theoretic closure. More generally, for any divisor  $E \subset Y$  such that  $\overline{f(E)}^X \subseteq Z$  one says that  $E$  is a *divisor lying over*  $Z$ .
- ii. We say that  $(X, \Delta)$  is *simple normal crossings* or *snc* if  $X$  is smooth and  $\Delta$  has simple normal crossing support. The largest open set  $X^{\text{snc}} \subset X$  such that  $(X^{\text{snc}}, \Delta|_{X^{\text{snc}}})$  is an snc pair is called the *simple normal crossing locus* or *snc locus*. A flat proper morphism  $f : X \rightarrow C$  is called *semistable* if  $(X, X_t)$  is snc for all  $t$  closed point in  $C$ , where  $X_t = f^{-1}(t)$  with reduced structure.
- iii. A log canonical pair is called *divisorial log terminal* or *dlt* if none of the lc centers of  $(X, \Delta)$  lie over  $X \setminus X^{\text{snc}}$ . Analogously, a morphism  $f : X \rightarrow C$  is called *dlt* if  $(X, X_t)$  is dlt for all  $t$  closed point in  $C$ , where  $X_t = f^{-1}(t)$  with reduced structure.
- iv. A variety  $X$  is called (globally)  $\mathbb{Q}$ -factorial if every Weil divisor on  $X$  is  $\mathbb{Q}$ -Cartier.
- v. A pair  $f : (X, \Delta) \rightarrow S$  is called *minimal* if  $K_X + \Delta$  is  $f$ -nef, i.e., nef for every closed irreducible curve contained in a closed fiber of  $f$ .
- vi. A birational map  $f : (X, \Delta_X) \dashrightarrow (Y, \Delta_Y)$  will be called crepant if  $K_X + \Delta_X \sim f^*(K_Y + \Delta_Y)$  and  $\Delta_Y = f_*\Delta_X$ .

**2.2. Dlt pairs and the different.** We now recall some useful facts about dlt pairs and the different. In general, it will be of interest to have control of dlt pairs when  $\Delta$  is reduced. For this reason, we draw attention to the following theorem.

**Theorem 2.1.** [Kol13, Theorem 4.16] *Let  $(X, \Delta)$  be a dlt pair and  $V_1, \dots, V_r$  the irreducible divisors that appear in  $\Delta$  with coefficient 1.*

- (1) *The  $k$ -codimensional lc centers of  $(X, \Delta)$  are exactly the irreducible components of the various  $V_{i_1} \cap \dots \cap V_{i_k}$ .*

- (2) Every irreducible component of  $V_{i_1} \cap \dots \cap V_{i_k}$  is normal of pure codimension  $k$ .
- (3) Let  $Z \subset X$  be any lc center. Assume that  $V_i$  is  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier for some  $i$  and  $Z \not\subseteq V_i$ . Then every irreducible component of  $V_i|_Z$  is also  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier.

**Definition 2.2.** Let  $(X, \Delta)$  be a pair and  $V_i, i \in I$  the prime components of  $\Delta$ . A *stratum* of  $\Delta$  is a connected component of the schematic intersection  $\Delta_J = \cap_{j \in J} V_j$  for some non-empty  $J \subset I$ .

In particular, in the setting of the previous theorem, if  $\Delta$  is reduced and effective, the irreducible components of each strata correspond to log canonical centers.

Working with divisors, it is always useful to have some form of adjunction formula, but singularities pose obstructions to it. Luckily, dlt pairs allow for a “fix” of adjunction by adding a correcting term (also holds in a more general setting, see [Kol13, §4.1]).

**Def./Prop. 2.3.** [Fuj07, Rmk. 8.2] Let  $(X, \Delta)$  be a dlt pair and  $V$  an irreducible component appearing with coefficient 1 in  $\Delta$ . Then there exists a unique  $\mathbb{Q}$ -divisor  $\text{Diff}_V(\Delta - V)$  on  $V$ , defined by the equation

$$(K_X + \Delta)|_V = K_V + \text{Diff}_V(\Delta - V),$$

known as the *different*. Moreover,  $(V, \text{Diff}_V(\Delta - V))$  is a dlt pair.

In particular, notice the different “inherits” the property of dlt-ness. Computing the different is generally not easy, but it can be under good hypotheses. One deduces easily from Theorem 2.1 and [Fuj07, Prop. 9.2] the following description of the different.

**Corollary 2.4.** [KX15, Paragraphs 6 and 15] Let  $(X, \Delta)$  be a dlt pair such that  $\Delta$  is effective and reduced with irreducible components  $V_i$  and  $K_X + \Delta$  is  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier. Let  $D_i$  be the sum of codimension 2 strata of  $\Delta$  supported on  $V_i$ . Then

$$\text{Diff}_{V_i}(\Delta - V_i) = D_i,$$

and  $D_i$  is  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier. Consequently, the pair  $(V_i, D_i)$  is dlt and satisfies the adjunction formula

$$(K_X + \Delta)|_{V_i} = K_{V_i} + D_i.$$

### 3. PROOF OF KULIKOV-PERSSON-PINKHAM THEOREM.

We want to follow the strategy laid out in the introduction. Step 1 is just running the MMP, to obtain a terminal and  $\mathbb{Q}$ -factorial analytic space  $\mathcal{X}$  with  $(\mathcal{X}, \mathcal{X}_t)$  being dlt. Step 2 consists of studying the geometry of dlt pairs from the previous section to obtain an accurate description of its singularities.

**Proposition 3.1.** Let  $X$  be 3-dimensional and  $(X, \Delta)$  a dlt pair such that  $\Delta$  is effective and reduced with irreducible components  $V_i$  being  $\mathbb{Q}$ -Cartier<sup>4</sup>. Suppose that  $K_X + \Delta$  is Cartier, then the  $V_i$  have at most isolated canonical singularities away from the 1-dimensional strata.

<sup>4</sup>In the context of dlt morphisms and degenerations, this is sometimes referred to as *vertically  $\mathbb{Q}$ -Cartier* (cf. [BFJ16, Definition 1.1]) or *good dlt model* (cf. [NXY19, §1.11]).

*Proof.* Let  $D_i$  be the sum of 1-dimensional strata supported on  $V_i$ . By Theorem 2.1, all  $V_i$  are normal, hence have at most isolated singularities, and so are the irreducible components of  $D_i$ , so these are smooth curves.

By Corollary 2.4  $(V_i, D_i)$  is dlt and  $K_{V_i} + D_i$  is Cartier. By definition of dlt pair, there exists a closed subset  $Z := V_i \setminus V_i^{\text{snc}}$  such that any divisor over  $Z$  has discrepancy  $> -1$ . Since  $K_{V_i} + D_i$  is Cartier, by formula (1), discrepancies are integers and thus the discrepancy must be  $\geq 0$ .

$Z$  cannot contain neither the 0-dimensional strata of  $D_i$  nor an irreducible curve supported on  $D_i$ , since these are log canonical centers by Theorem 2.1. Suppose there is a closed point  $p \in \text{Supp } D_i \cap Z$ . Since the discrepancy is  $\geq 0$ , it is canonical, hence regular in  $V_i$  by [Kol13, Theorem 2.29]. Thus,  $\text{Supp } D_i$  is in the smooth locus of  $V_i$ . Away from it, one has at most canonical singularities.  $\square$

**Corollary 3.2.** *Let  $(X, \Delta)$  be a dlt pair such that  $X$  is 3-dimensional and Gorenstein and  $\Delta$  is effective and reduced with irreducible components  $V_i$  being  $\mathbb{Q}$ -Cartier. Suppose  $K_X + \Delta$  is Cartier and  $X \setminus \text{Supp } \Delta \subset X^{\text{snc}}$ . Then*

$$X \setminus X^{\text{snc}} = \cup_i \text{Sing}(V_i),$$

where  $\text{Sing}(V_i)$  consists only of isolated canonical singularities in the interior of  $V_i$  and  $X$  is terminal. In particular,  $(X, \Delta)$  is snc in an open neighborhood of the 1-dimensional strata.

*Proof.* By the previous proposition, it suffices to prove that the  $V_i$  are Cartier, as in this case, a non-regular point of  $X$  will also be a non-regular point of  $V_i$ .

We claim that  $X$  is terminal. Since  $(X, \Delta)$  is dlt, any divisor  $E$  not lying over the snc locus has  $a(E, X, \Delta) > -1$ . However,  $K_X + \Delta$  is Cartier and thus, as in the previous proposition,  $a(E, X, \Delta) \geq 0$ . Then using that  $X \setminus \text{Supp } \Delta \subset X^{\text{snc}}$  by [KM98, Lemma 2.27]  $a(E, X, 0) > 0$ .

Since  $X$  is 3-dimensional, terminal and Gorenstein, a lemma from Kawamata (cf. [Kaw88, Lemma 5.1]) implies that every  $\mathbb{Q}$ -Cartier divisor on  $X$  is Cartier. Hence the  $V_i$  are Cartier and  $\text{Sing}(X) \subset \cup_i \text{Sing}(V_i)$  and thus  $X \setminus X^{\text{snc}} = \cup_i \text{Sing}(V_i)$ .  $\square$

**Remark 3.3.** Nicaise, Xu and Yue proved the last assertion of this corollary (which is the main point) in [NXY19, Theorem 4.5] for arbitrary dimension. The proof differs in how to show that the  $V_i$  are Cartier around the 1-dimensional strata. They do this with a sophisticated argument, but in the 3-dimensional setting, it is more straightforward to apply Kawamata's Lemma.

**Proposition 3.4.** *Let  $f : \mathcal{Y} \rightarrow C$  be a projective flat dlt surjective morphism from a complex analytic space to  $C$ , a smooth curve. Assume that*

- (1)  $\mathcal{Y}$  is  $\mathbb{Q}$ -factorial and
- (2) the general fibers of  $f$ ,  $\mathcal{Y}_t$  over closed points  $t \in C$ , are smooth surfaces with  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$  outside of a finite set  $C^0$ .

Then there exists a birational morphism  $p : \mathcal{Y} \rightarrow \mathcal{X}$  fitting a commutative diagram

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{Y} & \xrightarrow{p} & \mathcal{X} \\ & \searrow f & \swarrow f' \\ & C & \end{array}$$

such that  $p$  is an isomorphism over  $C \setminus C^0$  and

- (1)  $\mathcal{X}$  is terminal,  $\mathbb{Q}$ -factorial and  $K_{\mathcal{X}} \sim_f \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .
- (2)  $(\mathcal{X}, \mathcal{X}_t)$  is snc in an open neighborhood of the 1-dim. strata of  $\mathcal{X}_t$ , for all  $t \in C$  closed point.
- (3) The irreducible components  $V_{i,t}$  of  $\mathcal{X}_t$  have at most isolated canonical singularities and

$$\mathcal{X} \setminus \mathcal{X}^{snc} = \cup_{i,t} \text{Sing}(V_{i,t}).$$

*Proof. Step 1.* Run the MMP as in [KM98, Ch. 6], i.e., after a series of flips and divisorial contractions one obtains  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C$  a projective dlt morphism with  $\mathcal{X}$   $\mathbb{Q}$ -factorial and  $K_{\mathcal{X}}$  being  $f'$ -nef. As in [Fuj11, Theorem 1.1], one has that  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$  for a general fiber implies that  $K_{\mathcal{X}} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .

For any closed fiber  $\mathcal{X}_t$ , by adjunction (cf. [Kol13, §4.1]) one has

$$\mathcal{O}_{\mathcal{X}_t} \sim (K_{\mathcal{X}} + \mathcal{X}_t)|_{\mathcal{X}_t} = K_{\mathcal{X}_t}.$$

Moreover, a general fiber  $\mathcal{Y}_t$  is  $K$ -trivial so by adjunction an arbitrary divisor from  $K_{\mathcal{Y}}$  induces a principal divisor on  $\mathcal{Y}_t$  and so  $|K_{\mathcal{Y}}|$  consists of a linear combination of divisors on the special fibers. So as  $K_{\mathcal{Y}}$  intersects trivially with any curve of a general fiber  $\mathcal{Y}_t$ , they cannot be contracted by any step of the MMP. Hence,  $p$  is an isomorphism over  $C \setminus C^0$ .

**Step 2.**  $\mathcal{X}$  is relatively  $K$ -trivial, so both  $K_{\mathcal{X}}$  and  $K_{\mathcal{X}} + \mathcal{X}_t$  are Cartier. Moreover, every divisor is  $\mathbb{Q}$ -Cartier by  $\mathbb{Q}$ -factoriality. Thus in away from other singular fibers in some (Zariski) neighborhood  $\mathcal{U} \subset \mathcal{X}$  of  $\mathcal{X}_t$  the pair  $(\mathcal{U}, \mathcal{X}_t)$  satisfies the assumptions of Corollary 3.2 which yields the desired result.  $\square$

From here, one deduces that the only obstruction to obtaining an honest Kulikov model after running the MMP is the canonical singularities of the special fibers. Recall that canonical surface singularities are exactly Du Val singularities (cf. [KM98, Theorem 4.5]), also known as rational double points or ADE singularities. These admit a simultaneous resolution after finite surjective base change.

**Theorem 3.5.** [Bri71] *Let  $f : (x \in \mathcal{X}) \rightarrow (0 \in S)$  be a flat morphism of pointed analytic space germs such that  $\mathcal{X}_0$  is a surface with a Du Val singularity at  $x$ . Then there exists a finite and surjective ramified covering  $g : S' \rightarrow S$  such that  $f' : \mathcal{X}' := \mathcal{X} \times_S S' \rightarrow S'$  has a simultaneous resolution*

$$\begin{array}{ccc} \overline{\mathcal{X}}' & \xrightarrow{p} & \mathcal{X}' \\ \overline{f}' \downarrow & & \downarrow f' \\ S' & \xrightarrow{=} & S' \end{array}$$

Moreover,  $p$  is projective and  $p|_{\overline{\mathcal{X}}'_s}$  is the minimal resolution of  $\mathcal{X}'_s$ , for every  $s' \in S'$ .

We are now ready to finish the proof of Theorem 1.3. The idea of the proof is simple. First, apply Theorem 3.5 to eliminate Du Val singularities. However, the base change produces toric singularities along the intersection loci. Fortunately, Friedman studied this case and showed that these may be resolved crepantly via toric resolutions, so we may use that to fix it.

*Proof of Theorem 1.3.* After applying Proposition 3.4, it suffices to show we can resolve crepantly all the isolated Du Val singularities on the minimal dlt model.

**Step 3.** Without loss of generality, assume there is a single (possibly) singular fiber which we call  $\mathcal{Y}_0$ . Pick a Du Val singularity  $x \in V_i$  in an irreducible component

of  $\mathcal{Y}_0$ . There is a neighborhood  $x \in \mathcal{U} \subseteq \mathcal{Y}$  for which the hypotheses of Theorem 3.5 are satisfied. Hence there exists a finite ramified surjective base change  $\pi_0 : \tilde{C} \rightarrow C$  giving a Cartesian square

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{Z} & \xrightarrow{g} & \mathcal{Y} \\ h \downarrow & \lrcorner & \downarrow f_0 \\ \tilde{C} & \xrightarrow{\pi_0} & C \end{array}$$

Notice that  $\mathcal{Z}$  is  $h$ -trivial as the relative canonical divisor does not change for a finite surjective base change. By Theorem 3.5 locally one finds a simultaneous resolution  $q$

$$\begin{array}{ccccc} \tilde{\mathcal{Z}} & \xrightarrow{q} & \mathcal{V} \subset \mathcal{Z} & \xrightarrow{g} & x \in \mathcal{U} \subset \mathcal{Y} \\ \tilde{h} \downarrow & & h \downarrow & \lrcorner & \downarrow f_0 \\ \tilde{C} & \xrightarrow{=} & \tilde{C} & \xrightarrow{\pi_0} & C \end{array} \quad .$$

$q$  gives a minimal resolution fiberwise, therefore  $q$  is a birational morphism and an isomorphism in codimension 1, thus  $q^*K_{\mathcal{Z}} \sim K_{\tilde{\mathcal{Z}}}$ . Globally we obtain

$$\begin{array}{ccccc} \tilde{\mathcal{Z}} & \xrightarrow{q} & \mathcal{Z} & \xrightarrow{g} & \mathcal{Y} \\ \tilde{h} \downarrow & & h \downarrow & \lrcorner & \downarrow f_0 \\ \tilde{C} & \xrightarrow{=} & \tilde{C} & \xrightarrow{\pi_0} & C \end{array} \quad .$$

Now  $\tilde{\mathcal{Z}}$  may have singularities arising from the effect of the base change in the lc locus.

**Claim.** *There exists a crepant birational morphism over  $\tilde{C}$*

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{Z}' & \xrightarrow{j} & \tilde{\mathcal{Z}} \\ & \searrow h' & \swarrow \tilde{h} \\ & \tilde{C} & \end{array}$$

such that it is an isomorphism outside of a neighborhood  $\mathcal{V}_0$  of the intersection locus of  $\tilde{\mathcal{Z}}_0$ ; it is a log resolution of singularities over  $\mathcal{V}_0$  and  $h' : \mathcal{Z}' \rightarrow \tilde{C}$  is a flat, proper morphism.

*Proof of Claim.* The claim follows by applying the arguments from Friedman in the proof of [Fri83, Proposition 1.2]. An order  $n : 1$  base change creates toric singularities, which locally analytically around the triple points look like

$$\text{Spec } \mathbb{C}[x, y, z, t]/(xyz - t^n)$$

and the double curves become curves of  $A_{n-1}$  singularities. These are toric and may be resolved by the standard toric resolution, i.e., subdividing the corresponding fans. Most importantly, it turns out that this operation is crepant in this case. This is done locally around the intersection loci so away from the canonical singularities, so it is exactly as in the snc case described in the reference.  $\square$

After applying the claim,  $(\mathcal{Z}', (\mathcal{Z}'_0))$  satisfies being snc away from the Du Val singularities, has one Du Val singularity less than  $(\mathcal{Y}, \mathcal{Y}_0)$  and maintains  $K$ -triviality. Repeating this process to  $(\mathcal{Z}', \mathcal{Z}'_0)$ , leads inductively to a finite surjective morphism



$\pi : C' \rightarrow C$ , a birational map and a flat proper morphism  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C'$  fitting a commutative diagram

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{X} & \xrightarrow{\quad p \quad} & \mathcal{Y} \times_C C' \\ & \searrow f' & \swarrow \\ & C' & \end{array} .$$

Any terminal singularity ( $x \in \mathcal{X}$ ) must lie over the interior of the irreducible components  $V_i$  since  $\mathcal{X}_0$  is a Cartier divisor. This does not occur since we resolved all singularities in the interior of the  $V_i$  hence  $\mathcal{X}$  is smooth,  $K_{\mathcal{X}} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$  and  $\mathcal{X}_0$  is an snc divisor q.e.d.  $\square$

**Remark 3.6.** One does not need to resolve the Du Val singularities one by one; we wrote it this way to prioritize readability.

**Corollary 3.7** (Kulikov-Persson-Pinkham Theorem). *Let  $f : \mathcal{X} \rightarrow \mathbb{D}$  be a projective degeneration of smooth  $K$ -trivial surfaces over the complex disk. Then there is a finite and surjective base change  $\pi : \mathbb{D} \rightarrow \mathbb{D}$  and  $\mathcal{X}'$  a smooth manifold fitting a commutative diagram*

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{X}' & \xrightarrow{\quad p \quad} & \mathcal{X} \times_{\mathbb{D}} \mathbb{D} \\ & \searrow f' & \swarrow \pi_2 \\ & \mathbb{D} & \end{array} .$$

Where  $p$  is a birational map which is an isomorphism outside the central fiber and  $f' : \mathcal{X}' \rightarrow \mathbb{D}$  is a semistable degeneration with  $K_{\mathcal{X}'} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}'}$ .

*Proof.* Apply Mumford's Semistable Reduction Theorem [KKMSD73, Ch. 4] and then Theorem 1.3.  $\square$

**Remark 3.8.** For Theorem 1.1, originally Kulikov did not assume the morphism to be projective, only proper with Kähler fibers. This was later improved by Persson and Pinkham from Kähler fibers to algebraic.

The projective condition we only used to run the MMP for complex analytic spaces. The MMP has not yet been established in the setting of Theorem 1.1, so this strategy restricts us to some sufficient condition for the MMP to run. Some remarks:

- i. A degeneration of  $K3$  surfaces that does not admit a Kulikov model was constructed by Nishiguchi in [Nis88, §4]. This degeneration satisfies that the central fiber contains a non-algebraic complex analytic surface as an irreducible component (so-called Kodaira class VII surfaces).

This provides a counterexample that the MMP cannot be established in general for compact complex manifolds (an already known fact, cf. [KM98, §2.17]). If it did, applying these arguments would give a Kulikov model yielding a contradiction.

- ii. In dimension 3, if  $\mathcal{X}$  is a compact Kähler  $\mathbb{Q}$ -factorial terminal complex analytic space and  $f$  is proper, the Minimal Model conjecture holds, as shown in [HP16, Theorem 1.1]. Hence, one could replace  $f$  projective by these weaker hypotheses.

**Remark 3.9** (Curve case). The arguments for degenerating surfaces also apply to degenerations of curves. For a semistable degeneration  $f : \mathcal{Y} \rightarrow C$  such that

general fibers  $\mathcal{Y}_t$  are smooth curves with  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim_{\mathbb{Q}} \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$ . Running the MMP gives  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C$  with  $\mathcal{X}$  a terminal, hence smooth, surface with  $K_{\mathcal{X}} \sim_{\mathbb{Q}, f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$  and  $(\mathcal{X}, \mathcal{X}_t)$  dlt, as in [Fuj11, Theorem 1.2]. Dlt paired up with smoothness implies snc in this dimension, q.e.d.

**Remark 3.10** (Surface case  $\kappa(\mathcal{X}_t) = 0$ ). Kulikov models do not always exist for smooth surfaces with *numerically* trivial canonical divisor. A counterexample for degenerations of Enriques surfaces is given by the “flower pots” in [Per77, 3.3 and Appendix 2]. By [Fuj11, Theorem 1.2] running the MMP gives a minimal dlt model  $f : \mathcal{X} \rightarrow C$  with  $K_{\mathcal{X}} \sim_{\mathbb{Q}, f} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .

The key point is that in Step 2 it is essential that  $K_{\mathcal{X}}$  is Cartier: To deduce that discrepancies of  $(V_i, D_i)$  are integers and that irreducible components  $V_i$  are Cartier. This is not necessarily true in the case of degenerating Enriques surfaces or other numerically trivial surfaces.

**Remark 3.11** (Algebraic case). It is natural to ask about Theorem 1.3 for algebraic varieties. As described in [Art74, §1], the simultaneous resolution of rational double points does not exist in general in the category of schemes; for this reason, one cannot apply Step 3 in our strategy.

Assuming  $k$  is algebraically closed, in the above-cited article Artin proved that it does exist for algebraic spaces. Note that the MMP runs for algebraic spaces and that the classes of singularities work similarly (cf. [Kol13, pp 7, 152]). So Theorem 1.3 should hold for algebraic spaces, following from similar arguments.

Moreover, Proposition 3.4 holds for algebraic varieties just assuming  $f$  proper instead of projective.

- i. For varieties over a closed field of characteristic 0, the result follows from the same arguments.
- ii. For varieties over any field of characteristic 0, the result follows for semistable models (in the sense of [Kaw94, §1]) by running the MMP as in [Kol99]. Then Proposition 3.1 follows from the same arguments, but not Corollary 3.2 since Kawamata’s lemma uses topological arguments in its proof (cf. [Kaw88, Lemma 5.1] and [Mil68, Theorem 5.2]). This can be fixed by working in the algebraic closure and applying the fact that running the MMP maintains  $\text{Gal}(\bar{k}/k)\mathbb{Q}$ -factoriality (cf. [Mor88, §0.3.14]) and the description of singularities from [Kol98, §2].

Nevertheless, it is better to use Iskovkikh and Shokurov’s description of semistable singularities, as it implies that  $\mathcal{X}$  is also smooth (cf. [IS05, Example 7.20]).

Note that, for these mildly singular models, one can obtain the usual classification of the singular fiber in Type I, II and III degenerations as in [Kul77, Theorem II] or [Per77, Proposition 3.3.1]. This is just a standard exercise of classical algebraic surface theory.

**Remark 3.12** (Maximally degenerate Abelian surfaces). The most interesting case of a Kulikov model is the one Kulikov named Type III degeneration, which nowadays is also referred to as Maximally Unipotent degeneration (cf. [KLSV18, Definition 6.10]) or maximally degenerate family (cf. [NXY19, §1.2]). This condition for surfaces means that the action of the monodromy acting on  $H^2(\mathcal{X}_t)$ , for a general fiber  $\mathcal{X}_t$ , has a Jordan block of rank 2 or, equivalently, that the dual complex of the singular fiber has dimension 2, i.e., the singular fiber has triple points.

For a Kulikov model of type III of Abelian surfaces, every irreducible component of the singular fiber is toric; in fact, the complement of the double curves is isomorphic to  $\mathbb{C}^* \times \mathbb{C}^*$  (cf. [FM83, pp 21–22]). This implies that in the proof of Theorem 1.3 no Du Val singularities are resolved. Hence, the resulting model in Proposition 3.4 is already semistable. Moreover, one deduces that in the algebraic case described in the previous remark, the model is semistable model.

## REFERENCES

- [Art74] Michael Artin. Algebraic construction of Brieskorn’s resolutions. *Journal of Algebra*, 29(2):330–348, 1974.
- [BCHM10] Caucher Birkar, Paolo Cascini, Christopher D. Hacon, and James McKernan. Existence of minimal models for varieties of log general type. *Journal of the American Mathematical Society*, 23(2):405–468, 2010.
- [BFJ16] Sébastien Boucksom, Charles Favre, and Mattias Jonsson. Singular semipositive metrics in non-Archimedean geometry. *J. Algebr. Geom.*, 25(1):77–139, 2016.
- [Bri71] Egbert Brieskorn. Singular elements of semi-simple algebraic groups. In *Proc. Int. Cong. Math., Nice*. Gauthier-Villars, 1971.
- [FM83] Robert Friedman and David R. Morrison. *The Birational Geometry of Degenerations*, volume 29 of *Progress in mathematics*. Birkhäuser, 1983.
- [Fri83] Robert Friedman. Base change, automorphisms, and stable reduction for type III K3 surfaces. *The birational geometry of degenerations (Cambridge, Mass., 1981)*, 29:277–298, 1983.
- [Fuj07] Osamu Fujino. What is log terminal? *Flips for 3-folds and 4-folds*, 35:49–62, 2007.
- [Fuj11] Osamu Fujino. Semi-stable minimal model program for varieties with trivial canonical divisor. *Proc. Japan Acad. Ser. A Math. Sci.*, 87(3):25–30, 2011.
- [HP16] Andreas Höring and Thomas Peternell. Minimal models for Kähler threefolds. *Inventiones mathematicae*, 203(1):217–264, 2016.
- [IS05] Vasily A. Iskovskikh and Vyacheslav V. Shokurov. Birational models and flips. *Russian Mathematical Surveys*, 60(1):27–94, 2005.
- [Kaw88] Yujiro Kawamata. Crepant blowing-up of 3-dimensional canonical singularities and its application to degenerations of surfaces. *Annals of Mathematics*, 127(1):93–163, 1988.
- [Kaw94] Yujiro Kawamata. Semistable minimal models of threefolds in positive or mixed characteristic. *Journal of Algebraic Geometry*, 3(3):463, 1994.
- [KKMSD73] G. Kempf, F. Knudsen, D. Mumford, and Bernard Saint-Donat. *Toroidal embeddings. I*, volume 339 of *Lect. Notes Math*. Springer, 1973.
- [KLSV18] János Kollár, Radu Laza, Giulia Saccà, and Claire Voisin. Remarks on degenerations of hyper-Kähler manifolds. volume 68, pages 2837–2882, 2018.
- [KM98] János Kollár and Shigefumi Mori. *Birational Geometry of Algebraic Varieties*, volume 134 of *Cambridge Tracts in Mathematics*. Cambridge University Press, 1998.
- [Kol98] János Kollár. Real algebraic threefolds. I: Terminal singularities. *Collectanea Mathematica*, 49(2-3):335–360, 1998.
- [Kol99] János Kollár. Real algebraic threefolds. II: Minimal model program. *J. Am. Math. Soc.*, 12(1):33–83, 1999.
- [Kol13] János Kollár. *Singularities of the minimal model program.*, volume 200 of *Cambridge Tracts in Mathematics*. Cambridge University Press, 2013.
- [Kul77] Viktor Kulikov. Degenerations of K3 surfaces and Enriques surfaces. *Mathematics of the USSR-Izvestiya*, 11(5):957, 1977.
- [KX15] János Kollár and Chenyang Xu. The dual complex of Calabi–Yau pairs. *Inventiones mathematicae*, 205(3):527–557, December 2015.
- [Mil68] John W. Milnor. *Singular points of complex hypersurfaces*, volume 61 of *Ann. Math. Stud.* Princeton University Press, Princeton, NJ, 1968.
- [Mor88] Shigefumi Mori. Flip theorem and the existence of minimal models for 3-folds. *Journal of the American Mathematical Society*, 1(1):117–253, 1988.
- [Nis88] Kenji Nishiguchi. Degeneration of K3 surfaces. *Journal of Mathematics of Kyoto University*, 28(2):267–300, 1988.

- [NXY19] Johannes Nicaise, Chenyang Xu, and Tony Yue Yu. The non-archimedean SYZfibration. *Compositio Mathematica*, 155(5):953–972, 2019.
- [Per77] Ulf Persson. *On degenerations of algebraic surfaces*, volume 189 of *Memoirs of the American Mathematical Society*. American Mathematical Society, 1977.
- [PP81] Ulf Persson and Henry Pinkham. Degeneration of surfaces with trivial canonical bundle. *Annals of Mathematics*, 113:45–66, 1981.
- [Sho93] Vyacheslav V. Shokurov. Semistable 3-fold flips. *Russian Academy of Sciences. Izvestiya. Mathematics*, 42(2):371–425, 1993.

DEPARTAMENT DE MATEMÀTIQUES, UNIVERSITAT DE VALÈNCIA, CARRER DEL DOCTOR MOLINER  
50, BURJASSOT, 46100, PAÍS VALENCIÀ, SPAIN

*Email address:* jose.galindo(at)uv.es

# EL TEOREMA DE KULIKOV-PERSSON-PINKHAM MITJANÇANT ELS MODELS DLT

JOSÉ GALINDO JIMÉNEZ

**ABSTRACT.** We give an alternative proof of the Kulikov-Persson-Pinkham Theorem for a projective degeneration of  $K$ -trivial smooth surfaces. After running the Minimal Model Program, the obtained minimal dlt model has mild singularities which we resolve via Brieskorn's simultaneous resolutions and toric resolutions.

## 1. INTRODUCCIÓ

A final dels 70 Kulikov aconseguí una fita important per al progrés de la teoria de singularitats i l'estudi de les degeneracions. Donada una degeneració de  $K3$  superfícies va poder construir una degeneració semiestable birracional a aquesta. El resultat, en la forma generalitzada per Persson i Pinkham, és

**Teorema 1.1** (Kulikov [Kul77], Persson-Pinkham [PP81]). *Siga  $f : \mathcal{Y} \rightarrow \mathbb{D}$  un morfisme semiestable<sup>1</sup> a un disc complex tal que*

- (1)  $\mathcal{Y}_t$  és una superfície suau i  $K$ -trivial per a  $t \in \mathbb{D}, t \neq 0$  i
- (2) totes les components irreductibles de la fibra especial  $\mathcal{Y}_0 = f^{-1}(0)$  són algebriques.

*Aleshores existeix una degeneració semiestable birracionalment equivalent  $f' : \mathcal{X} \rightarrow \mathbb{D}$  tal que  $K_{\mathcal{X}} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .*

A la bibliografia, a una degeneració  $f : \mathcal{X} \rightarrow C$  amb fibres generals  $\mathcal{X}_t$  satisfent  $K_{\mathcal{X}_t} \sim_{\mathbb{Q}} \mathcal{O}_{\mathcal{X}_t}$  es defineix com a *Model de Kulikov* si  $K_{\mathcal{X}} \sim_{\mathbb{Q},f} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ . Una característica essencial d'aquests és que poden ser classificats en 3 cassos diferenciats amb una descripció explícita. La classificació jau en la dimensió del complex dual de la fibra central o, de manera equivalent, l'acció de la monodromia sobre  $H^2(\mathcal{X}_t)$  (cf. [Kul77, Theorem II] i [Per77, Proposition 3.3.1]. Fent-ne ús d'això foren estudiats amb profunditat a final del segle passat (cf. [Per77] o [FM83] entre altres). Així mateix, aquest resultat sigui clau en el desenvolupament de la geometria birracional, en particular el naixement del Programa del Model Minimal (en anglès: *Minimal Model Program* abreviat com *MMP*).

---

L'autor ha rebut finançament del Govern Basc (Eusko Jaurlaritza) a través del programa BERC 2022-2025 i l'acreditació BCAM Severo Ochoa 2023-2027 finançada per MICIU/AEI/10.13039/501100011033.

<sup>1</sup>És sabut que pel Teorema de Reducció Semiestable de Mumford (cf. [KKMSD73, Ch. 4]) qualsevol degeneració pròpia i plana de espais analítics complexos o esquemes sobre cossos de característica 0 pot ser transformada en un model semiestable després d'aplicar un canvi de base surjectiu i finit i modificacions birracional. A més, aquest es pot fer projectiu si el darrer ho era.

La demostració original per a  $K3$  superfícies de Kulikov (cf. [Kul77]) era un poc complicada i difícil d'entendre<sup>2</sup>. Seguint les seues idees el resultat fou generalitzat i la demostració aclarida per Persson i Pinkham a [PP81]. No obstant això, encara era prou tècnica i difícil de seguir. La seua estratègia jau sobre arguments combinatoris i construccions analític-complexes prou subtils (freqüentment no algebraiques) com les *contraccions genèriques* i les *quasi-degeneracions*. Per tal d'evitar-les examinarem el Teorema 1.1 mitjançant el *MMP*.

Fujino provà que per a degeneracions de varietats  $K$ -trivials es pot aplicar el *MMP* (cf. [Fuj11, Theorem 1.1]). Açò serveix per obtenir un *model minimal dlt*<sup>3</sup> des del model semiestable, el qual es pot entendre com una versió *MMP* feble d'un model minimal semiestable. Aquest ha sigut estudiat més enllà i en té aplicacions molt interessants com per exemple en recents avanços de la conjectura SYZ (cf. [KX15] i [NXY19] entre altres).

En particular, Kollár, Laza, Saccà i Voisin demostraren que una degeneració minimal dlt de varietats hyper-Kähler manifolds funciona com a anàleg  $n$ -dimensional al model de Kulikov. Comparteixen moltes propietats, concretament en relació a l'acció de la monodromia i la topologia dels complexos duals associats (cf. [KLSV18, Theorem 0.11]).

Açò propicia la pregunta: Pot hom obtenir un Model de Kulikov des d'aquests models dlt? En el cas de degeneracions de corbes és trivial, vore Observació 3.9. Si considerem el cas de fibres 2-dimensionals, no és massa conegut però ja ha sigut estudiat per Iskovkikh i Shokurov (cf. [IS05, §7]). Ells demostraren que hom pot aplicar el *MMP* a una 3-varietat projectiva amb fibres de dimensió de Kodaira no-negativa mantenint-se a la classe de les *singularitats semiestables*.

**Observació 1.2.** Les singularitats semiestables en són un cas especial de singularitats en dimensió 3. Tenen bones propietats i admeten una descripció explícita (cf. [Sho93, §1]). No obstant això, no hi són als reculls populars del *MMP* (cf. [Kol13], [KM98] o [BCHM10]). Així que romanen desconeguts per a molts.

La descripció d'aquestes els permet concloure que el model minimal és suau amb singularitats Du Val a l'interior de les components. A més assenyalen que es pot aconseguir un model semiestable aplicant localment la  $\mathbb{Q}$ -factorialització analítica.

Al nostre article considerem el mateix problema que Iskovkikh i Shokurov però des d'una altra perspectiva. Hem estudiat el model minimal utilitzant la descripció estàndard i propietats de les singularitats dlt. Aquestes estan definides a un àmbit més general; el seu ús està àmpliament estès a les aplicacions del *MMP*. D'aquesta anàlisi obtenim una descripció menys exacta (comparar l'anterior amb la Proposició 3.4) tot i que suficient per recuperar el Teorema 1.1 com a

**Teorema 1.3.** *Siga  $f : \mathcal{Y} \rightarrow C$  un morfisme projectiu, pla, dlt i surjectiu d'un espai analític complex a una corba suau  $C$ . Suposant que*

- (1)  $\mathcal{Y}$  és (globalment)  $\mathbb{Q}$ -factorial i
- (2) *que les fibres generals de  $f$ ,  $\mathcal{Y}_t$  sobre punts tancats  $t \in C$ , són superfícies suaus amb  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$  fora d'un conjunt finit  $C^0$ .*

<sup>2</sup>Fins al punt que al moment d'ésser publicada alguns van dubtar sobre la validesa d'aquesta (vore la ressenya al seu article a Mathematical Reviews 58, # 2208).

<sup>3</sup>Ací gastem la paraula model en el sentit del *MMP* [KM98], és a dir una varietat birracionalment equivalent amb divisor canònic nef en la mateixa classe de singularitats.

Aleshores existeix un canvi de base finit i surjectiu  $\pi : C' \rightarrow C$  i un mapa birracional  $p$  amb un diagrama commutatiu

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{X} & \xrightarrow{\quad p \quad} & \mathcal{Y} \times_C C' \\ & \searrow f' \quad \swarrow \pi_2 & \\ & C' & \end{array}$$

tal que  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C'$  és un model de Kulikov i  $p$  és un isomorfisme sobre  $\pi^{-1}(C \setminus C^0)$ .  $\pi_2$  denota la projecció natural a  $C'$ .

**Observació 1.4.** En particular les hipòtesis del teorema es compleixen per a  $f$  projectiu i semiestable. A més adoneu-vos-en que les hipòtesis impliquen que el model té singularitats semiestables (comparar amb [IS05, Definition 7.2])

La demostració es du a terme en 3 passos

- Pas 1** Comencem amb un model dlt/semiestable d'una degeneració de superfícies  $K$ -trivials i com a [Fuj11] obtenim un model dlt relativament  $K$ -trivial dlt mitjançant el *MMP*.
- Pas 2** Demostrar que aquest model minimal dlt és snc fora dels llocs d'intersecció de les fibres especials. Concretament, l'espai total en té com a màxim singularitats terminals (no-regulars) sobre singularitats (no-regulars) aïllades de superfície a l'interior de les components irreductibles de les fibres especials (cf. Proposició 3.4).
- Pas 3** Com que les singularitats canòniques de superfície són singularitats Du Val, les podem resoldre de manera *crepant*, després d'un canvi de base finit i surjectiu, mitjançant les resolucions de Brieskorn i les resolucions tòriques, gastant un argument de Friedman.

- Observació 1.5.**
- i. La hipòtesi de projectivitat es gasta per poder aplicar el *MMP* per a espais analítics complexos, en aquest aspecte el resultat és més feble que el del Teorema 1.1, veure l'Observació 3.8 per a més detalls.
  - ii. El Pas 2 va ser demostrat essencialment amb més generalitat per Nicaise, Xu i Yue, ells proven que un model minimal dlt (bo)  $(\mathcal{X}, D)$  per a dimensió arbitrària amb  $K_{\mathcal{X}} + D$  Cartier és snc al voltant dels estrats lc unidimensionals (cf. [NXY19, Theorem 4.5]). En la nostra exposició la geometria de les singularitats a dimensió 3 ens permeten aplicar un argument més simple, veure Observació 3.3.

**Agraïments.** L'autor es sent molt agraït amb Evgeny Shinder i Philip Engel per la seua ajuda i orientació. També amb Vyacheslav Shokurov per les seues observacions, així com amb Mattias Jonsson i Hyunsuk Kim per assenyalar unes errades menors.

## 2. NOTACIÓ I RESULTATS PRELIMINARS

**2.1. Definicions bàsiques del Programa del Model Minimal.** Generalment gastarem les definicions i notació de [KM98] i [Kol13].

Un *parell*  $(X, \Delta)$  consisteix d'una varietat complexa analítica normal  $X$  i un  $\mathbb{Q}$ - (Weil) divisor  $\Delta$  sobre aquest. Considerem parells  $(X, \Delta)$  sobre una varietat suau  $S$  satisfent les següents condicions:

- (1)  $X$  és una varietat normal i pròpia que en té feix dualitzant  $\omega_{X/S}$  i

- (2) siga  $\Delta = \sum a_i D_i$  la descomposició irreductible de  $\Delta$  aleshores cap  $D_i$  té el seu suport contingut a  $\text{Sing}(X)$ .

Per a un morfisme birracional  $f : Y \rightarrow X$ , amb divisors excepcionals  $\{E_i\}_{i \in I}$ , si  $K_X + \Delta$  és  $\mathbb{Q}$ -Cartier hom pot escriure

$$(1) \quad K_Y + f_*^{-1} \Delta \sim_{\mathbb{Q}} f^*(K_X + \Delta) + \sum_{E_i \text{ excepcional}} a(X, \Delta, E_i) E_i,$$

on  $a(X, E_i, \Delta)$  es diu la *discrepància* de  $E_i$ . A més, establim  $a(Y, \Delta, D) = -\text{coeff}_D \Delta$  per als divisors no-excepcionals  $D \subset Y$ .

Siga  $(X, \Delta)$  un parell, per a tot morfisme birracional  $f : Y \rightarrow X$  i per a tot divisor irreductible  $E \subset Y$  hom diu que

$$(X, \Delta) \text{ is } \begin{cases} \text{terminal} \\ \text{canònic} \\ \text{plt or log terminal} \\ \text{log canònic (lc)} \end{cases} \quad \text{if } a(X, \Delta, E) \begin{cases} > 0 \text{ per a tot } E \text{ excepcional,} \\ \geq 0 \text{ per a tot } E \text{ excepcional,} \\ > -1 \text{ per a tot } E \text{ excepcional,} \\ \geq -1 \text{ per a tot } E. \end{cases}$$

Si  $\Delta = 0$ , llavors diem que  $X$  és terminal (resp. canònic, etc.) si  $(X, 0)$  és terminal (resp. canònic, etc.). Localment a un punt  $(p \in X, \Delta)$  és terminal (resp. canònic, etc.) si existeix un entorn obert  $p \in U$  tal que  $(U, \Delta|_U)$  és terminal (resp. canònic, etc.).

Siga  $(X, \Delta)$  un parell lc, aleshores una subvarietat irreductible  $Z \subset X$  és in *centre log canònic* or *centre lc* si existeix un morfisme birracional  $f : Y \rightarrow X$  i un divisor  $E \subset Y$  tal que  $a(X, \Delta, E) = -1$  i  $\overline{f(E)}^X = Z$ . Ací  $\overline{(\cdot)}^X$  denota la clausura esquemàtica. Més en general, per a qualsevol divisor  $E \subset Y$  tal que  $\overline{f(E)}^X \subseteq Z$  hom diu que  $E$  és un *divisor sobre*  $Z$ .

Diem que  $(X, \Delta)$  és d'*encreuaments simples i normals* o *snc*, per les seues segles en anglés (*simple normal crossings*), si  $X$  és suau i  $\Delta$  és un divisor d'encreuaments normals i simples. L'obert maximal  $X^{\text{snc}} \subset X$  tal que  $(X^{\text{snc}}, \Delta|_{X^{\text{snc}}})$  és un parell snc es diu *lloc d'encreuaments simples i normals* o *lloc snc*. Un morfisme pla i propi  $f : X \rightarrow C$  es diu *semistable* si  $(X, X_t)$  és snc per a tot punt tancat  $t \in C$ , on  $X_t = f^{-1}(t)$  amb estructura reduïda. Un centre log canònic es diu *divisorial log terminal* o *dlt* si cap centre lc de  $(X, \Delta)$  viu sobre  $X \setminus X^{\text{snc}}$ . Anàlogament un morfisme  $f : X \rightarrow C$  es diu *dlt* si  $(X, X_t)$  és dlt per a tot punt tancat  $t \in C$ .

Un varietat  $X$  es diu (globalment)  $\mathbb{Q}$ -factorial si tot divisor de Weil sobre  $X$  és  $\mathbb{Q}$ -Cartier.

Un mapa birracional  $f : (X, \Delta_X) \dashrightarrow (Y, \Delta_Y)$  es diu *crepant*<sup>4</sup> si  $K_X + \Delta_X \sim f^*(K_Y + \Delta_Y)$  i  $\Delta_Y = f_* \Delta_X$ . Finalment, diem que un parell  $f : (X, \Delta) \rightarrow S$  és *minimal* si  $K_X + \Delta$  és  $f$ -nef, és a dir nef per a tota corba tancada i irreductible continguda en una fibra tancada de  $f$ .

**2.2. Parells dlt i el diferent.** Repassem algunes propietats dels parells dlt i el diferent. En general ens interessa tenir control sobre els parells dlt quan  $\Delta$  és reduït. Per aquesta raó considerem

<sup>4</sup>L'encunyament del terme *crepant* a l'anglès va ser obra de Reid seguint la lògica que no és un morfisme *discrepant* (discrepant en català), çò és amb discrepàncies (cf. [Kol13, Definition 2.23]). En català fem el procés anàleg per traduir-lo així.



**Teorema 2.1.** [Kol13, Theorem 4.16] *Siga  $(X, \Delta)$  un parell dlt i  $V_1, \dots, V_r$  els divisors irreductibles de  $\Delta$  que apareixen amb coeficient 1.*

- (1) *Els centres lc  $k$ -codimensionals de  $(X, \Delta)$  són precisament les components irreductibles dels diversos  $V_{i_1} \cap \dots \cap V_{i_k}$ .*
- (2) *Cada component irreductible de  $V_{i_1} \cap \dots \cap V_{i_k}$  és normal de codimensió pura  $k$ .*
- (3) *Siga  $Z \subset X$  qualsevol centre lc. Suposant que  $V_i$  és  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier per a algun  $i$  i  $Z \not\subseteq V_i$ . Llavors cada component irreductible de  $V_i|_Z$  és  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier.*

**Definició 2.2.** Siga un parell  $(X, \Delta)$  i  $V_i$ ,  $i \in I$  les components primeres de  $\Delta$ . Un estrat de  $\Delta$  és una component connexa de la intersecció esquemàtica  $\Delta_J = \bigcap_{j \in J} V_j$  amb  $J \subset I$  no buit.

En concret, amb les hipòtesi del teorema anterior si  $\Delta$  és reduït i efectiu les components irreductibles de cada estrat corresponen als centres log canònics.

A l'hora de treballar amb divisors sempre és útil tindre algun tipus de formula d'adjunció, però les singularitats obstrueixen la fórmula d'adjunció usual. Afortunadament per als parells dlt existeix un terme corrector per obtenir una adjunció (aço està definit per a hipòtesi més amples, vore [Kol13, §4.1])

**Def./Prop. 2.3.** [Fuj07, Remark 8.2] Siga  $(X, \Delta)$  un parell dlt i  $V$  una component irreductible amb coeficient 1 a  $\Delta$ . Llavors existeix un únic  $\mathbb{Q}$ -divisor  $\text{Diff}_V(\Delta - V)$  sobre  $V$ , definit per l'equació

$$(K_X + \Delta)|_V = K_V + \text{Diff}_V(\Delta - V),$$

aquest és conegut com el *diferent* (en anglés: *the different*). Addicionalment,  $(V, \text{Diff}_V(\Delta - V))$  és un parell dlt.

En particular adoneu-vos-en que el diferent hereta la propietat dlt. Computar el diferent en general no és gaire fàcil però sota bones hipòtesi és possible. Hom dedueix fàcilment del Teorema 2.1 i [Fuj07, Proposition 9.2] la següent descripció del diferent

**Corol·lari 2.4.** [KX15, Paràgrafs 6 i 15] *Siga  $(X, \Delta)$  un parell dlt tal que  $\Delta$  és efectiu i reduït amb components irreductibles  $V_i$  i  $K_X + \Delta$  és  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier. Siga  $D_i$  la suma dels estrats de codimensió 2 de  $\Delta$  amb support a  $V_i$ . Llavors*

$$\text{Diff}_{V_i}(\Delta - V_i) = D_i,$$

*i  $D_i$  és  $(\mathbb{Q}-)$ Cartier. Conseqüentment, el parell  $(V_i, D_i)$  és dlt i satisfà la fórmula d'adjunció*

$$(K_X + \Delta)|_{V_i} = K_{V_i} + D_i.$$

### 3. DEMOSTRACIÓ DEL TEOREMA DE KULIKOV-PERSSON-PINKHAM.

A aquesta secció ens restringim a espais analítics complexos.

Volem seguir-ne l'estratègia disposada a l'introducció. El Pas 1 només consistirà en aplicar el *MMP*, per tal d'obtindre un espai complex analític minimal  $\mathcal{X}$  que siga terminal i  $\mathbb{Q}$ -factorial analytic space  $\mathcal{X}$  amb  $(\mathcal{X}, \mathcal{X}_t)$  sent dlt. El Pas 2 consisteix en estudiar la geometria dels parells dlt de la secció prèvia per tal d'obtindre una descripció acurada de les seues singularitats. Per a aquest propòsit en necessitem els següents resultats.

**Proposició 3.1.** *Siga  $X$  tridimensional i  $(X, \Delta)$  un parell dlt tal que  $\Delta$  és efectiu i reduït amb components irreductibles  $V_i$   $\mathbb{Q}$ -Cartier<sup>5</sup>. Suposem que  $K_X + \Delta$  és Cartier, aleshores els  $V_i$  tenen com a màxim singularitats aïllades canòniques lluny dels estrats unidimensionals.*

*Demostració.* Siga  $D_i$  la suma dels estrats unidimensionals amb suport a  $V_i$ . Pel Teorema 2.1 tots els  $V_i$  en són normals i per tant en tenen com a màxim singularitats aïllades. També ho són les components irreductibles de  $D_i$  i per tant són corbes suaus.

Pel Corol·lari 2.4  $(V_i, D_i)$  és dlt i  $K_{V_i} + D_i$  és Cartier. Per definició de parell dlt existeix un tancat  $Z := V_i \setminus V_i^{snc}$  tal que qualsevol divisor sobre  $Z$  en té discrepància  $> -1$ . Com que  $K_{V_i} + D_i$  és Cartier, per la fórmula (1) les discrepàncies són enters i per tant la discrepància ha de ser  $\geq 0$ .

$Z$  no pot contenir ni els estrats 0-dimensionals de  $D_i$  ni una corba irreductible amb suport a  $D_i$  ja que aquests són centres log canònics pel Teorema 2.1. Suposem que existeix un punt tancat  $p \in \text{Sup } D_i \cap Z$  com que la discrepància és  $\geq 0$  el punt és canònic i per tant regular en  $V_i$  per [Kol13, Theorem 2.29]. Conseqüentment  $\text{Sup } D_i$  és al lloc suau de  $V_i$ . Lluny d'aquest en té com a màxim singularitats canòniques.  $\square$

**Corol·lari 3.2.** *Siga  $(X, \Delta)$  un parell dlt tal que  $X$  és tridimensional i Gorenstein i  $\Delta$  és efectiu i reduït amb components irreductibles  $V_i$   $\mathbb{Q}$ -Cartier. Suposant que  $K_X + \Delta$  és Cartier i  $X \setminus \text{Sup } \Delta \subset X^{snc}$ . Aleshores*

$$X \setminus X^{snc} = \cup_i \text{Sing}(V_i)$$

*on  $\text{Sing}(V_i)$  consisteix només en singularitats canòniques aïllades a l'interior de  $V_i$  i  $X$  és terminal. En particular si  $(X, \Delta)$  és snc a un entorn obert dels estrats unidimensionals.*

*Demostració.* Per la proposició anterior només cal demostrar que els  $V_i$  són Cartier perquè llavors un punt no-regular de  $X$  també en serà un punt no-regular de  $V_i$ .

Asseverem que  $X$  és terminal. Com que  $(X, \Delta)$  és dlt llavors qualsevol divisor  $E$  que no estiga sobre el lloc snc satisfà  $a(E, X, \Delta) > -1$ . Però  $K_X + \Delta$  és Cartier i per tant com abans  $a(E, X, \Delta) \geq 0$ . Com que  $X \setminus \text{Sup } \Delta \subset X^{snc}$  pel [KM98, Lemma 2.27] obtenim  $a(E, X, 0) > 0$ .

Com que  $X$  és tridimensional, terminal i Gorenstein [Kaw88, Lemma 5.1] implica que tot divisor  $\mathbb{Q}$ -Cartier sobre  $X$  és Cartier. Per tant els  $V_i$  són Cartier i hom dedueix que  $\text{Sing}(X) \subset \cup_i \text{Sing}(V_i)$  i per tant  $X \setminus X^{snc} = \cup_i \text{Sing}(V_i)$ .  $\square$

**Observació 3.3.** Una asseveració similar va ser demostrada amb més generalitat a [NXY19, Theorem 4.5] per a qualsevol dimensió. La demostració difereix de la nostra a l'hora de demostrar que els  $V_i$  són Cartier al voltant dels estrats unidimensionals. Ells ho proven amb un argument sofisticat però per al nostre cas és prou aplicar-ne el lemma de Kawamata.

**Proposició 3.4.** *Siga  $f : \mathcal{Y} \rightarrow C$  un morfisme projectiu, pla, dlt i surjectiu d'un espai analític complex a una corba suau  $C$ . Suposant que*

*(1)  $\mathcal{Y}$  és (globalment)  $\mathbb{Q}$ -factorial i*

---

<sup>5</sup>En el marc de morfismes dlt i degeneracions aquesta condició s'esmenta com a verticalment  $\mathbb{Q}$ -Cartier (en anglès: *vertically  $\mathbb{Q}$ -Cartier*), vore [BFJ16], o un bon model dlt (en anglès: *good dlt model*), vore [NXY19].

- (2) que les fibres generals de  $f$ ,  $\mathcal{Y}_t$  sobre punts tancats  $t \in C$ , són superfícies suaus amb  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$  fora d'un conjunt finit  $C^0$ .

Aleshores existeix un morfisme birracional  $p : \mathcal{Y} \rightarrow \mathcal{X}$  i un diagrama commutatiu

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{Y} & \xrightarrow{p} & \mathcal{X} \\ & \searrow f & \swarrow f' \\ & C & \end{array}$$

tal que  $p$  és un isomorfisme sobre  $C \setminus C^0$  i

- (1)  $\mathcal{X}$  és terminal,  $\mathbb{Q}$ -factorial i  $K_{\mathcal{X}} \sim_f \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .
- (2)  $(\mathcal{X}, \mathcal{X}_t)$  és un parell dlt per a tot punt tancat  $t \in C$  i snc al voltant dels estrats unidimensionals de  $\mathcal{X}_t$ .
- (3) Les components irreductibles de  $V_{i,t}$  of  $\mathcal{X}_t$  tenen com a màxim singularitats canòniques i

$$\mathcal{X} \setminus \mathcal{X}^{snc} = \cup_{i,t} \text{Sing}(V_{i,t}).$$

**Demostració. Pas 1.** Aplica el MMP com a [KM98, Ch. 6], és a dir rere d'una successió de flips i contraccions divisorials hom obté  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C$  un morfisme dlt projectiu (perquè hem assumit que  $f$  és projectiu) amb  $\mathcal{X}$  terminal i  $\mathbb{Q}$ -factorial tal que  $K_{\mathcal{X}}$  és  $f'$ -nef. A més, per [Fuj11, Theorem 1.1] hom dedueix que si  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$  per a una fibra general aleshores  $K_{\mathcal{X}} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .

Per a qualsevol fibra tancada  $\mathcal{X}_t$ , per adjunció (cf. [Kol13, Sec 4.1]) obtenim

$$\mathcal{O}_{\mathcal{X}_t} \sim (K_{\mathcal{X}} + \mathcal{X}_t)|_{\mathcal{X}_t} = K_{\mathcal{X}_t}.$$

Així mateix, una fibra general  $\mathcal{Y}_t$  és  $K$ -trivial i per tant per adjunció un divisor qualsevol de  $K_{\mathcal{Y}}$  indueix un divisor principal a  $\mathcal{Y}_t$  i com a conseqüència  $|K_{\mathcal{Y}}|$  consisteix d'una combinació lineal de les fibres especials. Així que  $K_{\mathcal{Y}}$  interseca trivialment amb qualsevol corba d'una fibra general  $\mathcal{Y}_t$ . Conseqüentment, no poden ser contretes per cap pas del MMP, així doncs  $p$  és un isomorfisme sobre  $C \setminus C^0$ .

**Pas 2.**  $\mathcal{X}$  és relativament  $K$ -trivial de manera que  $K_{\mathcal{X}}$  i  $K_{\mathcal{X}} + \mathcal{X}_t$  són Cartier. A més a més, cada divisor és  $\mathbb{Q}$ -Cartier per  $\mathbb{Q}$ -factorialitat. En conseqüència lluny de les altres fibres especials en algun entorn  $\mathcal{U} \subset \mathcal{X}$  de  $\mathcal{X}_t$  el parell  $(\mathcal{U}, \mathcal{X}_t)$  satisfà les hipòtesis del Corol·lari 3.2 d'on es dedueix l'asseveració del teorema.  $\square$

D'aquesta proposició hom dedueix que l'única obstrucció a obtindre un model de Kulikov genuí després d'aplicar el MMP són les singularitats canòniques restants a les fibres especials. Recordem que una singularitat canònica de superfície és exactament una singularitat Du Val (vore [KM98, Theorem 4.5]), també conegudes com a singularitats ADE. Aquestes admeten una resolució simultània en família rere d'un canvi de base surjectiu i finit.

**Teorema 3.5.** [Bri71] *Siga  $f : (x \in \mathcal{X}) \rightarrow (0 \in S)$  un morfisme pla de gèrmens puntejats d'espais analytics tals que  $\mathcal{X}_0$  és una superfície amb un punt doble racional, çò és una singularitat Du Val, a  $x$ . Aleshores existeix un recobriment finit, surjectiu i ramificat  $g : S' \rightarrow S$  tal que  $f' : \mathcal{X}' := \mathcal{X} \times_S S' \rightarrow S'$  admet una resolució*

*simultània*

$$\begin{array}{ccc} \overline{\mathcal{X}}' & \xrightarrow{p} & \mathcal{X}' \\ \overline{f}' \downarrow & & \downarrow f' \\ S' & \xrightarrow{=} & S' \end{array}$$

hom té que  $\overline{\mathcal{X}}'_s$  és la resolució minimal de  $\mathcal{X}'_s$ , per a tot  $s' \in S'$ .

Ja hi som preparats per acabar la demostració del Teorema 1.3. És una mica tediós d'escriure però conceptualment és simple. Primer apliquem el Teorema 3.5, açò ens permet lliurar-nos de les singularitats Du Val però el canvi de base produeix singularitats tòriques al llarg dels llocs d'intersecció. Afortunadament aquest cas hi va ser estudiat per Friedman que demostrà que hom pot resoldre-les de manera crepant mitjançant resolucions tòriques.

*Demostració del Teorema 1.3.* Després d'aplicar la Proposició 3.4 és prou demostrar que hom pot resoldre totes les singularitats Du Val aïllades del model minimal dlt crepantment.

**Pas 3.** Sense pèrdua de generalitat suposem que només n'hi ha una fibra singular anomenada  $\mathcal{Y}_0$ . Tria una singularitat Du Val  $x \in V_i$  a la component irreductible de  $\mathcal{Y}_0$ . Llavors existeix un entorn de  $x \in \mathcal{U} \subseteq \mathcal{Y}$  per al qual les hipòtesis del Teorema 3.5 es satisfan. Aleshores existeix un canvi de base finit, surjectiu i ramificat  $\pi_0 : \tilde{C} \rightarrow C$  i un diagrama Cartesià

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{Z} & \xrightarrow{g} & \mathcal{Y} \\ h \downarrow & \lrcorner & \downarrow f_0 \\ \tilde{C} & \xrightarrow{\pi_0} & C \end{array}$$

Ens n'adonem que  $\mathcal{Z}$  és  $h$ -trivial ja que el divisor canònic relatiu no hi canvia per a un canvi de base finit, surjectiu i ramificat. Pel Teorema 3.5 localment hom troba una resolució simultània  $q$

$$\begin{array}{ccccc} \tilde{\mathcal{Z}} & \xrightarrow{q} & \mathcal{V} \subset \mathcal{Z} & \xrightarrow{g} & x \in \mathcal{U} \subset \mathcal{Y} \\ \tilde{h} \downarrow & & h \downarrow & \lrcorner & \downarrow f_0 \\ \tilde{C} & \xrightarrow{=} & \tilde{C} & \xrightarrow{\pi_0} & C \end{array} \quad .$$

$q$  és una resolució minimal a cada fibra i per tant  $q$  és un morfisme birracional i un isomorfisme en codimensió 1. Així doncs  $q^*K_{\mathcal{Z}} \sim K_{\tilde{\mathcal{Z}}}$ . Globalment obtenim

$$\begin{array}{ccccc} \tilde{\mathcal{Z}} & \xrightarrow{q} & \mathcal{Z} & \xrightarrow{g} & \mathcal{Y} \\ \tilde{h} \downarrow & & h \downarrow & \lrcorner & \downarrow f_0 \\ \tilde{C} & \xrightarrow{=} & \tilde{C} & \xrightarrow{\pi_0} & C \end{array} \quad .$$

Ara  $\tilde{\mathcal{Z}}$  pot tenir singularitats sobrevingudes per l'efecte del canvi de base al lloc d'intersecció.

**Asseveració.** *Existeix un morfisme crepant i birracional*

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{Z}' & \xrightarrow{j} & \tilde{\mathcal{Z}} \\ & \searrow h' \quad \swarrow \tilde{h} & \\ & \tilde{C} & \end{array}$$

*tal que és un isomorfisme llevat d'un entorn  $\mathcal{V}_0$  del lloc d'intersecció de  $\tilde{\mathcal{Z}}_0$ ; és una log-resolució de singularitats a  $\mathcal{V}_0$  i  $h' : \mathcal{Z}' \rightarrow \tilde{C}$  és un morfisme pla i propi.*

La demostració de l'asseveració s'obté aplicant els arguments de [Fri83, Proposition 1.2]. Un canvi de base d'ordre  $n : 1$  crea singularitats tòriques que localment analíticament als punts triples en són així

$$\text{Spec } \mathbb{C}[x, y, z, t]/(xyz - t^n)$$

i les corbes dobles esdevenen corbes de singularitats  $A_{n-1}$ . Aquestes es poden resoldre amb la resolució tòrica estàndard obtinguda subdividint els ventalls corresponents. Críticament aquest procés n'és crepant. Açò es fa localment al voltant dels llocs d'intersecció lluny de les singularitats canòniques i per tant és equivalent al cas snc descrit a l'article de Friedman.

Després d'aplicar l'asseveració,  $(\mathcal{Z}', (\mathcal{Z}'_0))$  és snc lluny de les singularitats Du Val, en té una singularitat Du Val manys que  $(\mathcal{Y}, \mathcal{Y}_0)$  i manté la  $K$ -trivialitat. Repetint aquest procés a  $(\mathcal{Z}', \mathcal{Z}'_0)$  de forma inductiva dona un morfisme finit i surjectiu  $\pi : C' \rightarrow C$ , un mapa birracional

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{X} & \xrightarrow{\quad p \quad} & \mathcal{Y} \times_C C' \\ & \searrow f' \quad \swarrow & \\ & C' & \end{array}$$

i un morfisme pla i propi  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C'$ . Ara qualsevol singularitat  $(x \in \mathcal{X})$  ha de jaure sobre l'interior de les components irreductibles  $V_i$  ja que  $\mathcal{X}_0$  és un divisor Cartier. Açò no ocorreix perquè hem resolt totes les singularitats i per tant  $\mathcal{X}$  és suau,  $K_{\mathcal{X}} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$  i  $\mathcal{X}_0$  és un divisor snc q.e.d.  $\square$

**Observació 3.6.** Hom no ha de resoldre les singularitats Du Val una a una, l'hem escrit així prioritant facilitar la comprensió de la demostració.

**Corol·lari 3.7** (Teorema Kulikov-Persson-Pinkham). *Siga  $f : \mathcal{X} \rightarrow \mathbb{D}$  una degeneració projectiva de superfícies suaus  $K$ -trivials sobre el disc complex. Aleshores existeix un canvi de base surjectiu i finit  $\pi : \mathbb{D} \rightarrow \mathbb{D}$ ,  $\mathcal{X}'$  una varietat suau i un diagrama commutatiu*

$$\begin{array}{ccc} \mathcal{X}' & \xrightarrow{\quad p \quad} & \mathcal{X} \times_{\mathbb{D}} \mathbb{D} \\ & \searrow f' \quad \swarrow \pi_2 & \\ & \mathbb{D} & \end{array}.$$

*On  $p$  és un mapa birracional tal que és un isomorfisme llevat de a la fibra central i  $f' : \mathcal{X}' \rightarrow \mathbb{D}$  és una degeneració semiestable amb  $K_{\mathcal{X}'} \sim_{f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}'}$ .*

**Demostració.** Aplicar el Teorema de Reducció Semiestable de Mumford [KKMSD73, Ch. 4] i després el Teorema 1.3.  $\square$

**Observació 3.8.** A les hipòtesis del Teorema 1.1 originalment a [Kul77] el morfisme no era projectiu sinó només propi amb fibres Kähler, açò es millorà a [PP81] de Kähler a algebraic.

La projectivitat només l’hem gastada per aplicar el *MMP* per a espais complexos analítics. El *MMP* no ha sigut establert encara per al marc del Teorema 1.1, així doncs aquesta estratègia ens restringeix a la condició suficient per a que el *MMP* s’aplique. Un parell de comentaris al respecte.

- i. Una degeneració de superfícies *K3* que no admet cap model de Kulikov va ser construït a [Nis88, §4]. Aquesta degeneració satisfà que la fibra central conté una superfície analítica complexa no-algebraica com a component irreductible (una superfície de classe de Kodaira VII).
- Açò ens procura un nou contraexemple de què el *MMP* no pot ésser establert en general per a varietats diferenciables complexes compactes (fet ja conegut cf. [KM98, 2.17]). Puix que si poguera ésser-ho aquests arguments produirien un model de Kulikov produint una contradicció.
- ii. En dimensió 3 si  $\mathcal{X}$  és un espai complex analític compacte, Kähler,  $\mathbb{Q}$ -factorial i terminal i  $f$  és propi la conjectura del Model Minimal és certa, tal com es provà a [HP16, Theorem 1.1]. Conseqüentment hom podria substituir  $f$  projectiu per aquestes hipòtesis.

**Observació 3.9** (Cas de corbes). Com a [PP81], els arguments per a degeneracions de superfícies funcionen per a corbes. Donada una degeneració semiestable  $f : \mathcal{Y} \rightarrow C$  tal que les fibres generals  $\mathcal{Y}_t$  són suaus i  $K_{\mathcal{Y}_t} \sim_{\mathbb{Q}} \mathcal{O}_{\mathcal{Y}_t}$ . Pel [Fuj11, Theorem 1.2] d’aplicar el *MMP* s’obté  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C$  amb  $\mathcal{X}$  una superfície terminal, i per tant suau, amb  $K_{\mathcal{X}} \sim_{\mathbb{Q}, f'} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$  i  $(\mathcal{X}, \mathcal{X}_t)$  dlt. Hom dedueix que els  $(\mathcal{X}, \mathcal{X}_t)$  són snc per la dimensió, així doncs  $f' : \mathcal{X} \rightarrow C$  és un model de Kulikov.

**Observació 3.10** (Cas de superfícies amb  $\kappa(\mathcal{X}_t) = 0$ ). Els models de Kulikov no existeixen sempre per a superfícies suaus amb divisor canònic *numèricament* trivial. Un contraexemple de degeneracions de superfícies d’Enriques ve donat pels “tests de flors” a [Per77, 3.3 and Appendix 2]. Pel [Fuj11, Theorem 1.2] aplicant el *MMP* s’obté un model minimal dlt  $f : \mathcal{X} \rightarrow C$  amb  $K_{\mathcal{X}} \sim_{\mathbb{Q}, f} \mathcal{O}_{\mathcal{X}}$ .

La clau és que al Pas 2 és crucial que  $K_{\mathcal{X}}$  siga Cartier: Per deduir que les discrepàncies de  $(V_i, D_i)$  són enters i que les components irreductibles  $V_i$  són Cartier. Açò no té per què ésser cert per a degeneracions de superfícies d’Enriques o altres superfícies numèricament *K*-trivials.

**Observació 3.11** (Cas algebraic). Hom es pregunta sobre la validesa del Teorema 1.3 per a varietats algebraiques. Tal com va ser descrit a [Art74, §1], la resolució simultània de punts dobles racionals no existeix en general a la categoria d’esquemes. Per aquest motiu no podem aplicar el Pas 3 en aquest cas.

Suposant que  $k$  és algebraicament tancat, al mateix article d’Artin, demostra que sí existeix dita resolució per a espais algebraics. De fet el *MMP* funciona per a espais algebraics i les classes de singularitats es comporten de manera semblant (cf. [Kol13, pp. 7, 152]). Així que la versió anàloga del Teorema 1.3 deuria ésser certa per a espais algebraics i ser deduïda d’arguments similars. A més a més, la Proposició 3.4 és certa per a varietats algebraiques només assumint que  $f$  és propi

- i. Per a varietats sobre un cos algebraicament tancat de característica 0 s’addueix igual.

- ii. Per a varietats sobre qualsevol cos de característica 0 el resultat per a models semiestables (en el sentit de [Kaw94, §1]) es dedueix aplicant el *MMP* com a [Kol99]. Llavors la proposició 3.1 s'addueix amb els mateixos arguments però no el Corol·lari 3.2 ja que el lemma de Kawamata requereix tècniques topològiques. Açò es pot arreglar treballant a la clausura algebraica i amb el fet que aplicar el MMP manté la  $\text{Gal}(\bar{k}/k)\mathbb{Q}$ -factorialitat (cf. [Mor88, §0.3.14]), a més de la descripció de singularitats de [Kol98, §2].

Tot i això, és preferible utilitzar la descripció de Iskovkikh and Shokurov de les singularitats semiestables ja que d'aquesta s'addueix que  $\mathcal{X}$  és suau (cf. [IS05, Example 7.20]).

Notem que, per a aquests models singulars, hom pot obtindre la classificació de la fibra singular com a degeneracions de Tipus I, II i III com a [Kul77, Theorem II] o [Per77, Proposition 3.3.1]. Açò és simplement un exercici estàndard de la teoria clàssica de superfícies algebraiques.

**Observació 3.12** (Degeneracions maximals de superfícies Abelianes). El cas més interessant de model de Kulikov és l'anomenat de Tipus III, el qual hui dia també es coneix com a *Maximally Unipotent degeneration* (cf. [KLSV18, Definition 6.10]) o *maximally degenerate family* (cf. [NXY19, §1.2]). Per a superfícies, això vol dir que la acció de la monodromia sobre  $H^2(\mathcal{X}_t)$ , amb  $\mathcal{X}_\square$  una fibra general, té un bloc de Jordan de rang 2 o, equivalentment, que el complex dual de la fibra té dimensió 2, çò és, la fibra singular en té punts triples.

Donat un model de Kulikov de Tipus III de superfícies Abelianes, cada component irreductible de la fibra singular és tòrica; de fet, el complement de les corbes dobles és isomorf a  $\mathbb{C}^* \times \mathbb{C}^*$  (cf. [FM83, pp. 21-22]). Per tant, a la prova del Teorema 1.3 no es resol cap singularitat. Així, el model obtés a la Proposició 3.4 ja és semiestable. Hom dedueix que al cas algebraic de l'observació anterior també s'obté un model semiestable.

## REFERENCES

- [Art74] Michael Artin. Algebraic construction of Brieskorn's resolutions. *Journal of Algebra*, 29(2):330–348, 1974.
- [BCHM10] Caucher Birkar, Paolo Cascini, Christopher D. Hacon, and James McKernan. Existence of minimal models for varieties of log general type. *Journal of the American Mathematical Society*, 23(2):405–468, 2010.
- [BFJ16] Sébastien Boucksom, Charles Favre, and Mattias Jonsson. Singular semipositive metrics in non-Archimedean geometry. *J. Algebr. Geom.*, 25(1):77–139, 2016.
- [Bri71] Egbert Brieskorn. Singular elements of semi-simple algebraic groups. In *Proc. Int. Cong. Math., Nice*. Gauthier-Villars, 1971.
- [FM83] Robert Friedman and David R. Morrison. *The Birational Geometry of Degenerations*, volume 29 of *Progress in mathematics*. Birkhäuser, 1983.
- [Fri83] Robert Friedman. Base change, automorphisms, and stable reduction for type III K3 surfaces. *The birational geometry of degenerations (Cambridge, Mass., 1981)*, 29:277–298, 1983.
- [Fuj07] Osamu Fujino. What is log terminal? *Flips for 3-folds and 4-folds*, 35:49–62, 2007.
- [Fuj11] Osamu Fujino. Semi-stable minimal model program for varieties with trivial canonical divisor. *Proc. Japan Acad. Ser. A Math. Sci.*, 87(3):25–30, 2011.
- [HP16] Andreas Höring and Thomas Peternell. Minimal models for Kähler threefolds. *Inventiones mathematicae*, 203(1):217–264, 2016.
- [IS05] Vasily A. Iskovskikh and Vyacheslav V. Shokurov. Birational models and flips. *Russian Mathematical Surveys*, 60(1):27–94, 2005.

- [Kaw88] Yujiro Kawamata. Crepant blowing-up of 3-dimensional canonical singularities and its application to degenerations of surfaces. *Annals of Mathematics*, 127(1):93–163, 1988.
- [Kaw94] Yujiro Kawamata. Semistable minimal models of threefolds in positive or mixed characteristic. *Journal of Algebraic Geometry*, 3(3):463, 1994.
- [KKMSD73] G. Kempf, F. Knudsen, D. Mumford, and Bernard Saint-Donat. *Toroidal embeddings. I*, volume 339 of *Lect. Notes Math.* Springer, 1973.
- [KLSV18] János Kollár, Radu Laza, Giulia Saccà, and Claire Voisin. Remarks on degenerations of hyper-Kähler manifolds. volume 68, pages 2837–2882, 2018.
- [KM98] János Kollár and Shigefumi Mori. *Birational Geometry of Algebraic Varieties*, volume 134 of *Cambridge Tracts in Mathematics*. Cambridge University Press, 1998.
- [Kol98] János Kollár. Real algebraic threefolds. I: Terminal singularities. *Collectanea Mathematica*, 49(2-3):335–360, 1998.
- [Kol99] János Kollár. Real algebraic threefolds. II: Minimal model program. *J. Am. Math. Soc.*, 12(1):33–83, 1999.
- [Kol13] János Kollár. *Singularities of the minimal model program.*, volume 200 of *Cambridge Tracts in Mathematics*. Cambridge University Press, 2013.
- [Kul77] Viktor Kulikov. Degenerations of K3 surfaces and Enriques surfaces. *Mathematics of the USSR-Izvestiya*, 11(5):957, 1977.
- [KX15] János Kollár and Chenyang Xu. The dual complex of Calabi–Yau pairs. *Inventiones mathematicae*, 205(3):527–557, December 2015.
- [Mor88] Shigefumi Mori. Flip theorem and the existence of minimal models for 3-folds. *Journal of the American Mathematical Society*, 1(1):117–253, 1988.
- [Nis88] Kenji Nishiguchi. Degeneration of K3 surfaces. *Journal of Mathematics of Kyoto University*, 28(2):267–300, 1988.
- [NXY19] Johannes Nicaise, Chenyang Xu, and Tony Yue Yu. The non-archimedean SYZfibration. *Compositio Mathematica*, 155(5):953–972, 2019.
- [Per77] Ulf Persson. *On degenerations of algebraic surfaces*, volume 189 of *Memoirs of the American Mathematical Society*. American Mathematical Society, 1977.
- [PP81] Ulf Persson and Henry Pinkham. Degeneration of surfaces with trivial canonical bundle. *Annals of Mathematics*, 113:45–66, 1981.
- [Sho93] Vyacheslav V. Shokurov. Semistable 3-fold flips. *Russian Academy of Sciences. Izvestiya. Mathematics*, 42(2):371–425, 1993.

DEPARTAMENT DE MATEMÀTIQUES, UNIVERSITAT DE VALÈNCIA, CARRER DEL DOCTOR MOLINER  
 50, BURJASSOT, 46100, PAÍS VALENCIÀ  
*Email address:* jose.galindo@uv.es